

de Broeders van Sint-Gabriël.

Een derde krachtlijn in zijn leven was zijn taak als propagandist bij de Mariale Werken. Jarenlang trok hij van deur tot deur, van dorp tot dorp op zoek naar mensen, die zich wilden inzetten voor de Mariadevotie van onze H. Stichter. Hij hield kinderlijk van Maria, bezocht haar genadeoorden en sprak over haar in zijn predikaties.

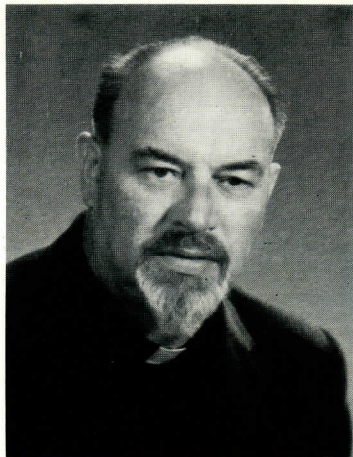
Wij danken hem voor zijn inzet. Steeds heeft hij gewerkt met een blij hart en in volle overtuiging, waar de overheid, de gemeenschap of de noodzaak van de omstandigheden hem plaatste. Zijn geestelijke voedingsbodem was zijn getrouwheid aan het dagelijks gebed, de rozenkrans en de viering van de H. Eucharistie.

Het laatste anderhalf jaar heeft hij veel geleden onder zijn zwakke gezondheid. Hij die altijd actief wilde zijn, werd gedwongen tot immobiliteit. Dit was een zwaar kruis voor hem. Langzaam afscheid nemen, eenzaam worden door niets meer te kunnen, toeleven naar de uiteindelijke ontmoeting met de Heer.

Laten wij vertrouwd bidden door onze droefheid heen :

Heer onze God,
wij kennen U als een God van belofte en trouw,
als iemand die voltooit wat Hij begonnen is ;
wij bidden U voor onze dierbare overledene,
laat hem nu thuis komen bij U
en schenk hem de vreugde
die Gij van alle eeuwigheid
aan Uw kinderen hebt toegezegd.

Oprechte dank aan allen voor het gebed en
't medeleven bij het overlijden en de begrafenis
van pater Vanderhallen vanwege
de Montfortanen en de familie.

A
VVK
V

O beminlijke Moeder
Toon mij aan Uw geliefde Zoon
Opdat ik, door Hem verlost,
Mag aanvaard worden door U.

Gedenken wij dankbaar in onze gebeden

Pater Mathieu VANDERHALLEN

Montfortaan.

Geboren te Opgrimbie op 1 maart 1914, overleden te Gent op woensdag 18 januari 1984, gelovig gesteert door de Troostmiddelen van onze Moeder de H. Kerk.
Na een plechtige rouwdienst werd hij begraven op het kloosterkerkhof te Rotselaar op maandag 23 januari 1984.

Hij deed zijn humaniora te Leuven en Rotselaar van 1925 tot 1932.

Na zijn noviciaat legde hij de eerste professie af te Meerseen op 8 september 1933.

Filosofische en theologische studies te Oirschot van 1933 tot 1939, waar hij werd priester gewijd op 12 februari 1939.

Hij was achtereenvolgens werkzaam in Zaïre, te Genk, Leuven, Rotselaar en Vloesberg.

Zijn kloosterroeping was het resultaat van Gods genade, die vanaf zijn prille jeugd in hem werkzaam was, vooral door het voorbeeldige leven van zijn diep christelijke ouders. Wat hij geworden is en betekend heeft voor zovelen is hij op de eerste plaats verschuldigd aan zijn familietradities en Vlaamse volksverbondenheid.

Na zijn priesterwijding werd het jeugdideaal van pater Vanderhallen werkelijkheid: benoeming als missionaris in Congo, het tegenwoordige Zaïre. Het was een tijd, dat er nog echt gepionierd moest worden met weinige en dikwijls gebrekkige technische middelen onder een loodzware tropenzon. Veel handenarbeid heeft hij daar verricht: stenen gebakken, bomen uit het bos gesleept, balken en planken gezaagd... Daarna volgde dan de bouw van een klooster of kerk. Hamer, tang, zaag en boormachine, liefst zo zwaar mogelijk, waren zijn geliefde gereedschappen, die weleens bezweken onder zijn kolossale kracht. Heel wat legendarische verhalen en anecdoten vonden hun

inspiratiebron in zijn atletische gaven en oersterke gezondheid. Zijn imposante gestalte maakte reeds indruk bij een eerste ontmoeting. Hij was een man zonder vaar noch vrees. Zijn lef en durf gaven aan nieuwelingen een gevoel van veiligheid en zijn zwarte medewerkers werden enthousiast meegesleept bij de uitvoering van een groots project.

Om financieel overeind te blijven legde hij met de zwarten een rubber- en koffieplantage aan. De opbrengst werd langs Kisangani doorverkocht aan de haven van Antwerpen. Tegen het jaar 60 kwamen er onlusten in Zaïre bij het streven naar de onafhankelijkheid. Vijandige elementen hitsten de bevolking op tegen de blanke missionarissen, die werden opgeleid, ondervraagd, gemolesteerd en dikwijls harde klappen moesten incasseren. Geen enkele buitenstaander kan ervaren wat pater Vanderhallen daar lichamelijk maar ook moreel onder geleiden heeft. Enigszins geknakt keerde hij daarom terug in 1961 na 21 jaar buitenlandse missie.

Een tweede fase in het leven van pater Vanderhallen was zijn benoeming als 1ste vice-provinciaal en provinciaal van de Belgische Montfortanen van 1966-1972. Het was een periode waarin de Kerk, het geloof en ook het kloosterleven aan scherpe kritiek werden onderworpen. Samen met anderen zocht hij de weg terug naar de eerste inspiratie van onze H. Stichter met inpassing van nieuw verworven waarden, eigen aan onze moderne tijd. Hij heeft ondervonden dat de uitoefening van religieuze opdrachten moeilijker worden in een steeds evoluerende tijdsgeest.

Hij heeft gezocht naar Montfortaanse authenticiteit. Naast de bereikte resultaten zijn hem ook vele teleurstellingen niet gespaard gebleven. Voor ons allen is hij een voorbeeld geweest bij het zoeken naar meer begrip en samenwerking met de andere Montfortaanse congregaties: de Dochteren der Wijsheid en